

Arrest

nr. 213 032 van 27 november 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LIEBAUT
Durmelaan 4/W1
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 29 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij op 5 mei 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2016 komt verzoekster, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, samen met haar minderjarige dochter W.P.S. België binnen. Zij wordt op 22 april 2016 te Leuven in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3) waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 10 juni 2016.

Op 16 juni 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.06.2016 werd ingediend door :

*F. (...),
nationaliteit: Indonesië
geboren te s. (...) op (...).1976
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie heeft de heer K. A. (...). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar haar aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw met haar partner te verenigen.

Het gegeven dat de heer A. (...) lijdt aan de ziekte van Steinert, hij niet lager zelfredzaam zou zijn en ze de heer A. (...) zou bijstaan wanneer diens dochter bij hem verblijft. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat meneer A. K. (...) mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan meneer A. (...) een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beweert dat zij door haar echtgenoot in Indonesië misbruikt werd, vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vrees heeft van haar man, en vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone mstandigheid aanvaard te worden.

(...)”

Op 21 maart 2017 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(…)

*Bevel om het grondgebied te verlaten
De heer
Naam, voornaam: F. (...), Onbepaald*

geboortedatum: (...).1976
geboorteplaats: s. (...)
nationaliteit: Indonesië

het kind P. S. W. (...), dient betrokkene te vergezellen.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Visum geldig tot 24.06.2016
(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet eerst vermeldt. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 21.03.2017.”

3.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

3.3. In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebonden bevoegdheid wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter zitting wordt afstand gedaan van deze exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel van de synthesesamenvatting zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste middel ingevolge de schending van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het zorgvuldigheids-, motiverings- en redelijkheidsbeginsel.

1. Bij het nemen van haar beslissing heeft de verwerende partij te weinig respect betoond voor het familie-en gezinsleven van verzoekster.

Overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens wordt aan éénieder het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familieleven en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie gegarandeerd, waarbij geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De finale afweging dient te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

2. In casu werd weliswaar nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend doch zulks vond uiteindelijk onredelijk en bovenal onzorgvuldig plaats met een aantoonbare miskennis van de overgelegde stavingstukken door de beoordelende gemachtigde.

De verwerende partij vertoogt weliswaar in haar nota met opmerkingen eerder in abstracto, doch kan niet in concreto om de volgende vaststellingen omtrent de aangevochten besluitvorming heen:

2.1 Waar de verwerende partij in het aangevochten besluit voorhoudt dat geen medische stukken/attesten zouden worden overgelegd waaruit blijkt de partner van verzoekster, de heer K. A. (...), 'mantelzorg' zou behoeven, gaat zij dus totaal voorbij aan de wel aan haar overgemaakte stavingstukken :

- medisch attest dokter G. C. (...) dd. 2016 : "(...) verklaart dat de heer A. K. (...) wegens ernstige progressieve chronische ziekte niet meer in staat is alleen voor zichzelf te zorgen. Het is nodig dat mevr. F. (...) bij hem thuis verblijft om voor hem te zorgen (...)";

- medisch verslag neuromusculaire aandoeningen UZ Leuven dd. 2014 : met toen reeds de vaststelling : moeilijke spraak, problemen met hard en droog voedsel, beginnende voetverlamming links, problemen bij grijpbewegingen vingers (vb. problemen opendraaien flessen), terugkerende longontstekingen, etc.

Voor een normaal zorgvuldige en redelijke overheid, die dan de stavingstukken voldoende had beoordeeld op hun mérites, blijkt uit bovenstaande documenten, die desgevallend op eenvoudig verzoek van de verwerende partij ook nog konden worden aangevuld, mits uitnodiging daartoe (art. 62 Vw.), dat de partner van verzoekster, dhr. K. A. (...), aangewezen is op mantelzorg ('mantelzorg' is hulp aan een zorgbehoevende door iemand uit de directe omgeving van die persoon. Als mantelzorger bied je langdurig en onbetaald hulp aan een chronisch zieke, een persoon met een beperking, of een hulpbehoevende persoon uit je omgeving. Dat kan je partner, je ouder of je kind zijn), meer dat in weerwil met de overwegenden van het besluit deze medische attesten wel degelijk werden overgemaakt aan de verwerende partij.

2.2 In de gegeven gesteldheid zou verzoekster noodzakelijkerwijs voor onbepaalde duur ook worden gescheiden van de van haar afhankelijke partner, nu zij het grondgebied dient te verlaten zonder zeker te zijn dat zij in de mogelijkheid zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om haar relatie te officialiseren en op basis hiervan desgevallend een verblijfsrecht te verkrijgen. Ook deze vaststelling wringt met een billijke afweging.

2.3 Waar de verwerende partij tenslotte in het aangevochten besluit louter voorhoudt dat eensdeels de verzoekster slechts zou beweren dat zij in Indonesië voorwerp van misbruik zou zijn en desbetreffend geen bewijs voorlegt dat deze bewering zou staven en anderdeels stelt dat het aan verzoekster zou behoren om op zijn minst een begin van bewijs te leveren gaat zij - andermaal - voorbij aan de aan haar

ter gelegenheid van de aanvraag art. 9bis Vw. overgelegde stavingstukken met onder meer bewijs van proces-verbaal (nummer (...)) : melding van bedreigingen : 'ik zal je vermoorden' en bewijs van proces-verbaal ((...)) : huiselijk geweld/bedreigingen : 'dreiging met een keukenmes met de woorden 'durf niet om iets te doen'.

Zogezien verzoekster al minstens het voorgehouden 'begin van bewijs' aan haar aanvraag reeds had gevoegd en aldus wederom blijkt dat de verwerende partij onzorgvuldig is omgesprongen bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Minstens is de aangehaalde motivering niet juist en bijgevolg alsook onvolledig.

Besluit : In het dossier zijn gegevens voorhanden die met de vaststellingen en aannames van de verwerende partij onverenigbaar zijn.

De verwerende partij heeft bij haar besluitvorming de haar overgemaakte documenten dan wel niet gekend, dan wel louter miskend. In ieder geval werd aantoonbaar zeker niet zorgvuldig tewerk gegaan. Het middel is gegrond."

4.1.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 9bis Vreemdelingenwet;
- art. 62 Vreemdelingenwet;
- art. 8 EVRM;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de materiële motiveringsplicht;
- het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden daar de gemachtigde van de Staatssecretaris de bij de aanvraag van verzoekende partij gevoegde stukken onzorgvuldig zou beoordeeld hebben. Uit deze stukken zou, in tegenstelling tot wat de gemachtigde zou beweren, wel degelijk blijken dat haar partner de mantelzorg van verzoekende partij behoeft en dat verzoekende partij in haar land van herkomst misbruikt werd. Verzoekende partij stelt verder dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met het gezinsleven dat zij met haar Belgische partner dhr. K. A. (...) zou onderhouden.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde niet afdoende rekening zou gehouden hebben met haar gezinsleven met haar Belgische partner, dhr. K. A. (...), en het misbruik dat zij in het land van herkomst ondergaan zou hebben. Verzoekende partij is van mening dat zij afdoende buitengewone omstandigheden zou hebben aangetoond.

Verzoekende partij stelt dat de haar partner ernstig ziek zou zijn en dat hij haar mantelzorg zou behoeven. Een tijdelijke verwijdering gedurende dewelke verzoekende partij een aanvraag in het land van herkomst zou indienen, zou dan in strijd zijn met art. 8 van het EVRM.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet aangenomen kan worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“(…)”

Verweerder laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat er in hoofde van de Belgische Staat een positieve plicht zou bestaan om haar recht op gezinsleven te vrijwaren.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde geheel terecht dat er in casu slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering, gedurende dewelke verzoekende partij in de mogelijkheid zal zijn om een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst in te dienen. Zodra verzoekende partij een verblijfsrecht zou bekomen, zal zij zich weer bij haar partner kunnen vestigen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dergelijke tijdelijke verwijdering in strijd zou zijn met haar gezinsleven.

Er werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekende partij stelt verder dat zij het Rijk niet tijdelijk zou kunnen verlaten om reden dat zij de mantelzorg van haar partner zou dienen te verzorgen.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij de enige persoon is die de mantelzorg van dhr. K. A. (...) zou kunnen verzorgen. Dhr. A. (...) is perfect in staat om beroep te doen op de in België toepasselijke gezondheidszorg, waaronder diensten die thuisverpleging aanbieden. Verzoekende partij toont evenmin aan dat dhr. A. (...) geen familieleden zou hebben die deze mantelzorg tijdelijk zouden kunnen overnemen.

Verweerder herhaalt dat er in casu slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering gedurende dewelke de mantelzorg overgenomen dient te worden.

Tot slot wijst verweerder op het gegeven dat het gezinsleven van verzoekende partij werd opgebouwd gedurende een precair verblijf in afwachting van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij het grondgebied zou dienen te verlaten wanneer haar aanvraag afgewezen zou worden.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische Staat een positieve plicht zou bestaan om haar gezinsleven te vrijwaren.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij stelt verder dat zij in het land van herkomst misbruikt zou geweest zijn, hetgeen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken dewelke haar zou toelaten een aanvraag in het Rijk in te dienen. De gemachtigde zou onterecht stellen dat dit niet afdoende bewezen is.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift de bestreden beslissing verkeerdelijk interpreteert.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt geheel terecht dat verzoekende partij niet aantoonbaar op heden voor haar leven te moeten vrezen wanneer zij tijdelijk naar haar land van herkomst dient terug te keren. Ondanks het eventueel misbruik dat verzoekende partij door haar ex-partner werd aangedaan, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw het slachtoffer zal worden van dergelijke mishandelingen.

Verzoekende partij wordt immers geenszins verplicht naar haar ex-partner terug te keren.

De telefonische bedreigingen waarnaar verzoekende partij verwijst, dateren bovendien van 2010 hetgeen niet langer actueel genoemd kan worden.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw het slachtoffer zou worden van huishoudelijk geweld.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er in casu buitengewone omstandigheden zouden bestaan die haar zouden toelaten een aanvraag in het Rijk in te dienen.

Verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende verklaard te worden wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekster de schending aanvoert. Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt toegelicht dat de relatie van verzoekster met K.A. niet aanvaard wordt als een buitengewone omstandigheid omdat zij niet aantoonde waarom dit haar zou beletten om tijdelijk terug te keren en een aanvraag in te dienen. Tevens wordt het gegeven dat K.A. lijdt aan de ziekte van Steinert, hij niet langer zelfredzaam zou zijn en verzoekster hem zou bijstaan wanneer zijn dochter bij hem verblijft, niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat er geen medisch attest werd voorgelegd waaruit blijkt dat K.A. mantelzorg nodig zou hebben. Indien alsnog zou blijken dat K.A. mantelzorg nodig zou hebben, staat het hem vrij om een beroep te doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Tenslotte wordt ook de bewering van verzoekster dat zij in Indonesië werd misbruikt en zij vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat zij geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven en het aan verzoekster is om minstens een begin van bewijs te leveren en de loutere vermelding dat zij vrees heeft voor haar man en vreest voor haar leven niet volstaat.

4.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel

bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

4.1.3.3. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 16 juni 2016 heeft verzoekster het volgende aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoekster woont feitelijk samen met K.A., die aan de ziekte van Steinert lijdt, dit is een progressieve spierdystrofie met als gevolg dat de spieren onomkeerbaar beginnen af te takelen. De steun van en verdere verzorging door verzoekster voor haar partner is onontbeerlijk nu haar partner niet langer zelfredzaam is. Verzoekster helpt haar partner bij het wassen, aan- en uitkleden, onderhouden van woning en tuin en wanneer zijn negenjarige dochter om de twee weken één week bij hem verblijft. Dankzij de hulp van verzoekster moet K.A. geen beroep te doen op de sociale voorzieningen en kan hij zelfstandig blijven wonen;
- een terugkeer naar haar thuisland en haar vroegere relatie is uitgesloten om reden van aantoonbare mishandeling.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

4.1.3.4. Verzoekster werpt op dat, waar de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing voorhoudt dat zij slechts zou beweren dat zij in Indonesië het voorwerp zou uitmaken van misbruik en zijn hierover geen bewijs voorlegt die haar beweringen kunnen staven en anderzijds stelt dat het aan haar toekomt om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, de gemachtigde voorbijgaat aan de door haar bij haar aanvraag voorgelegde stavingstukken. Verzoekster verwijst naar de door haar bijgebrachte bewijzen van de processen-verbaal waarin melding wordt gemaakt van bedreigingen (“ik zal je vermoorden”) en van huiselijk geweld (“dreiging met een keukenmes met de woorden ‘durf niet om iets te doen’”). Verzoekster voert aan dat zij wel degelijk “een begin van bewijs” bij haar aanvraag heeft bijgebracht en de verwerende partij onzorgvuldig is omgesprongen bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Verzoekster werpt op dat de motivering niet juist en onvolledig is. Zij stipt aan dat er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met de vaststellingen en de aannames van de verwerende partij onverenigbaar zijn.

In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde als volgt overwogen:

“Betrokkene beweert dat zij door haar echtgenoot in Indonesië misbruikt werd, vreest voor haar leven indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vrees heeft van haar man, en vreest voor haar leven volstaat niet om als buitengewone mstandigheid aanvaard te worden.”

In haar aanvraag van 16 juni 2016 had verzoekster aangegeven dat “(e)en terugkeer naar het thuisland en haar vroegere relatie (...) uitgesloten (is) om reden van aantoonbare mishandeling.” In de inventaris van haar aanvraag geeft verzoekster aan dat zij een proces-verbaal van partnergeweld bijvoegt.

Verzoekster wordt bijgetreden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing voorbij is gegaan aan de door haar bijgebrachte stavingstukken. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door verzoekster bijgebrachte beëdigde vertalingen van de bewijzen van processen-verbaal van 9 april 2010 en 12 oktober 2015, waarin zoals verzoekster aanstipt melding wordt gemaakt van bedreigingen (“ik zal je vermoorden”) en van huiselijk geweld (“dreiging met een keukenmes met de woorden ‘durf niet om iets te doen’”). Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier en werden als bijlage bij de aanvraag van 16 juni 2016 gevoegd. In tegenstelling tot wat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing voorhoudt heeft verzoekster zoals zij terecht aanstipt wel degelijk “een begin van bewijs” geleverd. In het licht van deze vaststellingen volstaat de motivering niet dat zij “geen bewijzen voor(legt) die deze bewering kunnen staven”.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

4.1.3.5. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij op heden voor haar leven moet vrezen wanneer zij tijdelijk naar haar land van herkomst dient terug te keren. De verwerende partij voert aan dat

verzoekster ondanks het eventueel misbruik dat haar door haar ex-partner werd aangedaan, zij niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw het slachtoffer zal worden van dergelijke mishandelingen. Verwerende partij laat gelden dat verzoekster geenszins wordt verplicht om naar haar ex-partner terug te keren en zij niet aantoonbaar dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw het slachtoffer zal worden van huishoudelijk geweld. Bovendien merkt de verwerende partij nog op dat de telefonische bedreigingen waar verzoekster naar verwijst dateren van 2010 en niet langer actueel genoemd kunnen worden.

Het betoog van de verwerende partij kan niet worden bijgetreden. Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de door verzoekster ingeroepen mishandeling niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat zij geen bewijzen heeft voorgelegd die deze bewering kunnen staven. De argumenten van de verwerende partij in de nota met opmerkingen met name dat verzoekster ondanks het eventueel misbruik dat haar door haar ex-partner werd aangedaan niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw het slachtoffer zal worden van dergelijke mishandelingen en zij geenszins wordt verplicht om naar haar ex-partner terug te keren betreft een *a posteriori* motivering. Deze motieven kunnen niet in de eerste bestreden beslissing worden gelezen. Hetzelfde geldt voor de opmerking dat de telefonische bedreigingen waarnaar verzoekster verwijst al dateren van 2010 en zij niet langer actueel genoemd kunnen worden. Deze *a posteriori* motivering kan de gebrekkige motivering in de eerste bestreden beslissing niet verhelpen.

4.1.3.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4.2.1. In een tweede middel van de synthesememorie zet verzoekster het volgende uiteen:

"Tweede middel ook ingevolge schending art. 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenlezing met de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het zorgvuldigheids-, motiverings- en redelijkheidsbeginsel.

1. Niettegenstaande de vaststelling dat de aan de verwerende partij overgelegde documenten naar aanleiding van de aanvraag art. 9bis Vw. onder andere een identiteitskaart en schoolattest bevat van de minderjarige dochter van de verzoekster wordt in de aangevochten beslissing(en) verder met geen woord gerept over het lot van deze minderjarige in België schoolgaande dochter.

De verwerende partij beperkt zich in de bijlage 13 louter tot de zinswende "het kind P. S. W. (...), dient betrokkene te vergezellen".

In ieder geval heeft de verwerende partij er geen graten ingezien, schijnbaar dus ook, gelet haar verweer, zonder al te veel verdere afweging, ten aanzien van het kind – eigen bewoordingen van de verwerende partij - een bevel om het grondgebied te verlaten uit te brengen. Uit geen enkele overweging blijkt ook dat de verwerende partij omtrent het formeel betrokken minderjarig kind een billijke afweging, of zelfs enige afweging, heeft gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

Op zich wordt ook niet betwist dat er een gezinsleven is. Het wordt verder tevens niet betwist dat de minderjarige dochter van verzoekster hier schoolloopt. Waar de bestreden beslissing wel in een bevel om het grondgebied te verlaten voorziet wordt voor het overige het kind en haar verdere belangen totaal onvermeld gelaten.

2. Het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij hoegenaamd geen rekening is gehouden met de belangen van het minderjarig kind van de verzoekster, gaat in tegen artikel 8 van het EVRM .

In de bestreden beslissing wordt weliswaar melding gemaakt van dochter P. (...), maar blijkt niet dat sprake is van een afdoende concrete belangenafweging, zoals artikel 8 van het EVRM nochtans vereist. In de bestreden beslissing wordt zelfs geen melding gemaakt van het feit dat het een minderjarig kind betreft - terwijl de leeftijd van het kind relevant is.

Uit de betrokken zeer beperkte overweging ("het kind P. S. W. (...), dient betrokkene te vergezellen") kan ook geenszins zelfs worden afgeleid op welke manier de gemachtigde dan wel zou hebben rekening gehouden met de belangen van het minderjarig kind (°(...).2006).

3. Verweerder dient ook in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Besluit : In casu stelt de verzoekster vast dat de verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van haar minderjarige dochter, of minstens niet betwist dat zij op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekster - ook moeilijk te ontkennen mede indachtig het inzake finaal door de verwerende partij getroffen besluit tot bevel om het grondgebied te verlaten (cfr. "het kind P. S. W. (...), dient betrokkene te vergezellen"). Noch uit de eerste bestreden beslissing, noch uit het

administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

Een schending van art. 8 EVRM is aangetoond, minstens een gebrek aan belangenafweging en dus onzorgvuldigheid.

Het middel is gegrond."

4.2.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het tweede middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 9bis Vreemdelingenwet;*
- art. 8 EVRM;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Verzoekende partij houdt een schending van deze bepalingen voor daar de bestreden beslissingen niet afdoende rekening zou gehouden hebben met het belang van het minderjarig kind. Dit zou in strijd zijn met art. 8 EVRM.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 16.06.2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. In deze aanvraag maakte verzoekende partij geen gewag van enig belang van haar minderjarig kind dat een buitengewone omstandigheid zou vormen, hetgeen verzoekende partij zou toelaten een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het Belgisch grondgebied in te dienen.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de onontvankelijkheidsbeslissing onterecht geen rekening zou gehouden hebben met het belang van het minderjarig kind.

Het komt immers aan verzoekende partij toe alle elementen in haar aanvraag op te werpen waarvan zij van mening is dat deze een buitengewone omstandigheid zou vormen. De gemachtigde van de Staatssecretaris toetst op zijn beurt enkel de elementen die door de aanvrager worden aangevoerd aan art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zie:

"het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

"Bovendien is het niet de taak van de verwerende partij in de bestreden beslissing aan te geven wat dan wel buitengewone omstandigheden zouden zijn. Zij dient enkel de door de verzoekende partijen opgeworpen elementen te beoordelen in het kader van de "buitengewone omstandigheden". De Raad verwijst in deze naar de uiteenzetting met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het eerste middel." (R.v.V. nr. 124 304 van 21 mei 2014)

Terwijl verzoekende partij evenmin aantoonde dat enig belang van het minderjarig kind geschonden wordt door de bestreden beslissing. Het spreekt voor zich dat het in het belang van het kind is om haar moeder te vergezellen wanneer deze tijdelijk het grondgebied dient te verlaten.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar kind in het land van herkomst geen school zou kunnen lopen. Daar de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekende partij haar minderjarig kind dient achter te laten, in tegendeel, kan er geen sprake zijn van een schending van art. 8 EVRM.

Waar verzoekende partij voorts kritiek uit op het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalt verweerder dat deze kritiek als onontvankelijk dient afgewezen te worden (zie supra).

In de mate Uw Zetel van oordeel zou zijn dat de kritiek ontvankelijk is, quod non, laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het belang van het kind.

Het is immers in het belang van het kind om de moeder te vergezellen wanneer deze tijdelijk het land dient te verlaten. Verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar kind in het land van herkomst geen school zou kunnen lopen.

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

*Het belang van het kind werd niet geschonden.
Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”*

4.2.3.1. Verzoekster werpt in de synthesesmemorie de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op. In haar verzoekschrift had verzoekster geen gewag gemaakt van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat verzoekster *in casu* in de synthesesmemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar inleidend verzoekschrift nergens melding maakt van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals zij thans in de synthesesmemorie opwerpt.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat verzoekster het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het middel voor het eerst in de synthesesmemorie gewag wordt gemaakt van een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat het middel laattijdig is (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Het feit dat verzoekster in de synthesesmemorie een nieuw middel aanvoert, al dan niet in reactie op het verweer van de verwerende partij zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik van het indienen van het inleidend verzoekschrift. De synthesesmemorie kan niet worden aangewend om eventuele leemtes van het inleidend verzoekschrift op zicht van het verweer in de nota met opmerkingen, aan te vullen. Dergelijke aanvullingen zijn niet verzoenbaar met de duidelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat enerzijds voorziet in een samenvatting van alle aangevoerde middelen en er anderzijds uitdrukkelijk op wijst dat geen nieuwe middelen mogen worden uiteengezet in dit procedurestuk.

Het nieuwe middel in de synthesesmemorie is in de aangegeven mate laattijdig en bijgevolg onontvankelijk.

4.2.3.2. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Verzoekster werpt op dat zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een identiteitskaart en een schoolattest van haar minderjarige dochter heeft voorgelegd en dat over deze documenten met geen woord wordt gerept in de bestreden beslissingen. In de tweede bestreden beslissing wordt louter gemotiveerd *“het kind P. S. W. (...), dient betrokkene te vergezellen.”*

Uit lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 juni 2016 blijkt dat verzoekster het schoolgaan van haar minderjarig kind niet als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Meer zelfs, verzoekster heeft op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van buitengewone omstandigheden gelinkt aan haar minderjarige dochter. Verzoekster kon dan ook niet de verwachting koesteren dat in de eerste bestreden beslissing hierover zou worden gemotiveerd.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van

een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt niet dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM tussen verzoekster en haar minderjarige dochter wordt betwist.

In de tweede bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“het kind P. S. W. (...), dient betrokkene te vergezellen.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid tussen verzoekster en haar minderjarige dochter.

In de synthesesnota van 21 maart 2017 wordt het volgende overwogen over het gezins- en familieleven van verzoekster:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) *Hoger belang van het kind: het minderjarig kind dient betrokkene te vergezellen*

→

2) *Gezin- en familieleven: betrokkene legt geen ebwijzen vor dat een tijdelijk scheiding met haar partner niet mogelijk zou zijn.*

→

3) *Gezondheidstoestand: betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat is te reizen”*

Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris andermaal oog heeft gehad voor het bewaren van de gezinseenheid.

Een schending van het gezins- en familieleven tussen verzoekster en haar dochter wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster werpt op dat in deze zaak geen afdoende concrete belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd gemaakt. Verzoekster werpt op dat geen melding wordt gemaakt van de leeftijd van haar minderjarig kind hoewel de leeftijd van een kind wel een relevant criterium is. Verzoekster wijst er ook op dat niet wordt betwist dat haar dochter hier schoolloopt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een schoolattest met betrekking tot haar dochter heeft voorgelegd als bijlage bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 juni 2016.

In zoverre verzoekster meent dat met het hoger belang van het kind geen rekening werd gehouden, nu haar kind schoolloopt in België, wordt erop gewezen dat het evident lijkt dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn of haar ouders.

Dit impliceert dat wanneer de ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De gemachtigde heeft hiermee rekening gehouden, aangezien hij op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook de naam van het minderjarig kind heeft vermeld. Daarenboven wordt erop gewezen dat het verzoekster in haar aanvraag in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vrij stond om alle elementen die een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken in te roepen. Verzoekster heeft in haar aanvraag geen enkel gewag gemaakt van elementen in verband met haar minderjarige dochter, zij maakte enkel melding van de negenjarige dochter van haar partner. Als bijlage bij de aanvraag voegde zij een identiteitsbewijs van en een schoolattest over haar dochter bij, zonder hierover in de aanvraag ook maar iets te vermelden. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet worden verweten dat hij bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen afzonderlijke motivering over het schoolgaan van haar minderjarig kind heeft voorzien, nu verzoekster zich niet de moeite heeft getroost om hiervan melding te maken in haar aanvraag. Bovendien wist verzoekster dat zij slechts was toegelaten tot een verblijf op het grondgebied tot 10 juni 2016. Haar gezins- en privéleven werden grotendeels opgebouwd tijdens illegaal verblijf.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

4.2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

4.2.3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET